

Karagöz İle Hacivat İbişle Domuz Avı

– Serdar102 · 20 Ağustos 2012

Karagöz ile Hacivat, yanlarına İbiş'i de alıp, Uludağ'a domuz avına çıkarlar. Önceleri ellerde ok ve yay, kaşlar çatılmış, bakışlar keskin ormanda domuz ararken, sonraları yorgunlukla birlikte ok yaydan, kaş kaştan, bakışlar keskinlikten sıyrılır. Sıkıntıyı azaltmak için Karagöz'ün anlatmaya başladığı av hikâyeleri başına bela olur, çünkü anlattığının hep bir numara büyüğünü İbiş'ten duymak, Karagöz'ün giderek daha çok sinirlenmesine neden olur. Karagöz, İbiş'i uçurumdan aşağı atmakla tehdit eder.

İbiş: “ Tamam, beyabi. Kızma bana. Ben de bundan sonra konuşsam iki olsun. Şimdi rahat rahat istediğini anlat. “

Karagöz: “ Bre İbiş, sussana artık. Bir daha sana av yok. Hacivat, İbiş'i ava giderken yanımıza alalım demek yok artık. Bu son. “

Hacivat: “ Merak etme Karagözüm. Sen kalbini serin tut. Hiçbir ava İbiş'i götürmeyiz. “

Daha sonra Karagöz ile Hacivat ve İbiş domuz aramaya devam ederler, fakat ortalıkta hiç domuz yoktur.

Hacivat: “ Sabahtan beri arıyoruz, bir domuz bile göremedik. Hayatımda böyle bir şey ne gördüm, ne de duydum. “

Karagöz: “ Göremeyiz tabi, bu İbiş yanımızdayken. Bunun sesini duyan domuz karşı dağa kaçıyor. İki ok atmış, üç domuz vurmuş. Anlatsana o hikâyeyi bir daha. “

Hacivat: “ Aman Karagözüm, sinirlenme. İbiş o hikâyeyi anlattı, geçti. Ben inanmadım. Senin anlattığın hikâyeler daha bir inandırıcı oluyor. “

Karagöz: “ Doğru, çünkü ben olmuş olayları anlatıyorum. Yıllar önce gençken köyden arkadaşlarla domuz avına gittiydik. On kişiyiz. Ormanda büyük bir domuz sürüsünü tuzağa düşürdük. Etrafını kuşattık. Baktı domuzlar kaçış yok, birer birer yanıma geldiler. Ben de çaldım bıçağı boyunlarına, yirmiden sonrasını sayamadımdı. “

Hacivat: “ Hah hah ha.. İlahi Karagözüm. Sen de değme avcılara taş çıkartırsın. Avcılıkta, atıcılıkta benden ilerdesin. “

İbiş: “ Benim de yıllar öncesinden bir domuz avı hikâyem vardı, ama beyabi kızarı diye anlatamıyorum. “

Hacivat: “ Yeni bir domuz hikâyesi ha. Ama anlatma. Karagöz’ü kızdırmayalım. Keşke demeseydin. Merakta bıraktın beni, İbiş. “

Karagöz: “ Ben de meraklandım. Bana bak İbiş, destekli atarsan kızmam ama desteksiz atarsan, ben seni uçurumdan atarım, bilmiş ol. “

İbiş: “ Tamam beyabi ve Hacıabi. Atışlar destekli olacak. “ İbiş, konuşmasına devam eder ve ben sekiz yaşındayken der. Karagöz’ün ayağa kalktığını gören İbiş ağız değiştirir. “ Yani on sekiz yaşındayken demek istedim. “

Bunun üzerine Karagöz: “ Hah öyle söyle. Beni kızdırma. Şimdi devam et. “

İbiş: “ Manda kadar bir domuz bizim tarlalara dadandıydı. Tarlada mısır, bağda üzüm bırakmadıydı. Ye babam ye. Baktık yedikçe doymaz bu domuz, yakında ağaçları da yer. Babam, dedem, amcam, yeğenlerim ve ben tarlada, bağda nöbete durduk. Ben bağda bekliyorum. Bir gün öğle vakti domuz bağa girdi. Zönk zönk deyip yürüyüp geliyor. Yakaladım domuzu suratına iki tokat, başladı domuz ağlamaya. Bir yandan da,” Abi, ben sana ne yaptım? Neden vuruyorsun?” diye vızırıyor. Ben de bağırđım. Bak şu bağdaki üzümleri ben mi yedim. Başkasının üzümünü nasıl habersiz yersin. Ben böyle bağırđım ama domuz ne dese beğenirsiniz. Ne yapayım, açım, abi. Yemeseydim de açlıktan ölse miydim? O gün domuzu bıraktım. Bir daha onu oralarda gören olmadı. Çok uzaklara gitmiş olmalı. “

Karagöz: “ Bre densiz, yine desteksiz attın. Ben seni uçurumdan atayım da gör “ diyen Karagöz, İbiş’in üstüne yürür. Bunun üzerine İbiş kaçır, gider. Daha sonra Karagöz ile Hacivat başka olay olmadan evlerine dönerler.

Yazan: Serdar Yıldırım